

Σήμερα θα κάνουμε ένα διάλειμμα από τα “σοβαρά” άρθρα με το παρακάτω χιουμοριστικό κείμενο του Ανδρέα Ρουμελιώτη:

«Ο δικός μας γουστάρει τρομερά να τρώει γιαχνί φασόλια. Τι να τον κάνουμε; Αν τον αφήσεις αμολητό είναι ικανός ν’ αδειάσει στην καθισιά του ένα ταψί. Τρώει μέχρι σκασμού. Τα αποτελέσματα αυτού του λαίμαργου πάθους του, όπως αντιλαμβάνεσθε, δεν είναι διόλου ευωδιαστά. Σκοτώνει αρκούδα στα δέκα χιλιόμετρα. Οι αναθυμιάσεις κάνουν την ατμόσφαιρα στο σπίτι του ανυπόφορη.

Κι όμως, έρχεται η στιγμή που γνωρίζει τη γυναίκα των ονείρων του. Μια δίμετρη, θεά με καστανά μαλλιά και καταπράσινα μάτια. Μετά από λίγο καιρό αποφασίζουν να συγκατοικήσουν. Με τίποτα δεν θα ήθελε να γίνει μπροστά της ρόμπα ξεκούμπωτη. Ολα πρέπει να δείχνουν ιδανικά. Έτσι αποφασίζει να κόψει μαχαίρι το αγαπημένο του φαγητό. Για πάρτη της δεν θα ξαναφάει ποτέ φασολάδα. Σίγουρα έχει ψυχικό κόστος αυτό, αλλά θα αποφύγει τα δυσάρεστα «ατυχήματα».

ΜΙΑ μέρα, γυρνώντας απ’ τη δουλειά, το αυτοκίνητο του τυπάκου χαλάει. Ανήμερα των γενεθλίων του και η καλή του τον περιμένει πώς και πώς στο σπίτι. «Αγάπη μου, θ’ αργήσω λίγο. Χάλασε το σαράβαλο κι έρχομαι με τα πόδια», παίρνει τηλέφωνο για να την ειδο-

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμια και... μη

ποιήσει. «Μην αγχώνεσαι γλυκέ μου, συμβαίνουν αυτά, σε περιμένω. Σου έχω και μια σουπέερ έκπληξη!»!

Ο δρόμος είναι μακρύς και η λιγούρα στο στομάχι του αρχίζει να γίνεται ενοχλητική. Καθώς περνάει από μια ταβέρνα, τού ‘ρχεται η ωραιότερη ευωδιά του κόσμου. Φασόλια γιαχνί! Η μυρωδιά τον σπρώ-

φίλος μας πέρδετα ασυστόλως. Δηλητηριώδη αέρια κατακλύζουν τον αέρα. Δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Αν γυρίσει σπίτι και συνεχίσει έτσι, το αμόρε θα φύγει τρέχοντας. Χίλιες φορές προτιμότερο να γίνει ρεζίλι στους περαστικούς.

ΦΤΑΝΕΙ επιτέλους και βλέπει τη θεά του να τον περιμένει στο κατώφλι του σπιτιού. «Αγάπη μου επιτέ-

Για πάρτη σου...

χνει άθελά του μέσα στην ταβέρνα. Θα ‘τρωγε λίγο. Μέχρι να φτάσει σπίτι τα δύο σωμα επακόλουθα θα ‘χουν φύγει. Παραγγέλνει ένα πιάτο, αλλά αυτή η καταραμένη η βουλιμία δεν του επιτρέπει να αυτοσυγκρατηθεί. Τρώει δεύτερο, τρίτο, μέχρι που ο ταβερνιάρης άρχισε ν’ ανησυχεί. Με απίστευτο φούσκωμα, ξεκινάει για το σπίτι.

ΟΠΟΙΟΣ βρέθηκε στον δρόμο του, λιποθύμησε από την μπόχα. Ο

λους ήρθες! Σου ‘χω μια έκπληξη στο δείπνο. Για να σ’ ευχαριστήσω που έχεις σήμερα τα γενέθλιά σου, αφέντη μου», του λέει με στοργή. Ο δικός μας νιώθει φοβερή ντροπή. Σαν γκαστρωμένη γάτα μπαίνει στο σπίτι, ελπίζει να μην προδοθεί. «Μόνο που θα σου δέσω τα μάτια μ’ αυτό το μαντίλι. Υποσχέσου μου ότι δεν θα κρυφοκοιτάξεις», του λέει ψιθυριστά στο αυτί η κουκλάρα και τον φιλάει γλυκά. Τον πιάνει α-

πό το χεράκι, τον οδηγεί στην τραπεζαρία και τον βάζει να κάτσει. Το εντεράκι του άρχισε εκείνη τη στιγμή να διαμαρτύρεται. Δύσκολα συγκρατείται να μην εκτοξεύσει την πρώτη «ρουκέτα», όταν για καλή του τύχη ακούγεται ο ήχος του τηλεφώνου.

«ΜΗΝ το κουνήσεις και μη βγάλεις το μαντίλι. Ερχομαι αμέσως», λέει η πεντάμορφη στο βουλιμικό μας τέρας και φεύγει τρέχοντας ν’ απαντήσει. Ο τυπάκος βρίσκει ευκαιρία να ξαλαφρώσει λιγάκι. Αφήνει μια δυνατή που σείεται η τραπεζαρία. Με τα χέρια του προσπαθεί να διώξει την άσχημη μυρωδιά. Δεν βλέπει με το μαντίλι στα μάτια, αλλά την ακούει να μιλάει ακόμη στο τηλέφωνο «Θ’ αφήσω άλλη μία. Δεν αντέχω άλλο, θα σκάσω!», μουρμουρίζει και αμολάει μια αρμαθιά εκκωφαντικών πορδών. Τα πιάτα στο τραπέζι τρίζουν, ενώ τα λουλούδια στο βάζο αρχίζουν να μαραιώνονται. Η ατμόσφαιρα γίνεται αποπνικτική!

Η ομορφούλα ολοκληρώνει το επειγόν τηλεφώνημα και επιστρέφει τρέχοντας. Του βγάζει σιγά σιγά το μαντίλι απ’ τα μάτια. «Μωράκι μου, σαρπράιζ!» Με τρόπο ο φίλος μας αντικρίζει δέκα άτομα να κάθονται -ημιλιπόθυμα από την μπόχα- γύρω του στην τραπεζαρία. Οι γονείς του, οι καλύτεροί του φίλοι και τα παρ’ ολίγον θεοερίκα του... Το γενέθλιο πάρτι δεν φαίνεται πως θα ‘χει την καλύτερη κατάληξη».

* Αγγλικές σελίδες

Σήμερα θα σάς ζητήσω μια μεγάλη χάρη: Να βγάλετε από τις αγγλικές σελίδες τής σημερινής έκδοσης του “Κόσμου” το κείμενο με την απάντηση τού καθηγητή αρχαιολογίας, Στίβεν Μίλλερ, σε δημοσίευμα φιλοσκοπιανού στο περιοδικό Archaeology και να το δώσετε στα παιδιά σας να το διαβάσουν, στα εγγόνια σας και όποιο ξένο γνωρίζετε.

Οι ξένοι δεν είναι υποχρεωμένοι να διδαχτούν την ιστορία μας, ειδικά τής Μακεδονίας μας, εμείς έχουμε καθήκον να τους προστατεύσουμε από τα αηδιαστικά και προπαντός προκλητικά παραμύθια των Σκοπιανών.

Αφού ο πρόεδρος τής Ανω Κρύας Βρύσης δεν μπορεί να συγκεντρώσει μερικές χιλιάδες δολάρια για να δημοσιευτεί αυτό το πολύ σημαντικό κείμενο στις μεγάλες αυστραλέζικες εφημερίδες και να μάθουν οι ξένοι πως η Μακεδονία είναι ελληνική, τουλάχιστον χρησιμοποιήστε τον “Κόσμο” και κάνετε το καθήκον σας για να φτάσει σε όσο το δυνατό περισσότερα χέρια.

* “Μακεδόνες”

Συνεχίζοντας στο ίδιο θέμα, αναστάτωση προκάλεσε σε παροικιακή εκδήλωση η αναφορά ξένου προσκεκλημένου στην μεγάλη προσφορά των “Μακεδόνων”, εννοώντας -τί άλλο;- τους Σκοπιανούς.

Οργίστηκαν, που λέτε, οι συμπάροικοι επειδή ο άνθρωπος δεν μπορεί να ξεχωρίσει τους ψεύτικους Μακεδόνες από τους αληθινούς, αλλά αυτός φταίει για την άγνοιά του, ή εμείς;

Οι ξένοι μόνο την σκοπιανή προπαγάνδα βλέπουν και μόνο τούς Σκοπιανούς γνωρίζουν για “Μακεδόνες”. Επειδή, ενώ οι Φυρομιανοί εργάζονται πυρετωδώς για να επιβάλουν τα ψέματά τους στην ευρύτερη κοινωνία τής Αυστραλίας, εμείς λέμε μεταξύ μας ότι η Μακεδονία είναι... ελληνική και το χειροκρότημα πάει σύννεφο. Αφού εμείς τα λέμε και εμείς τα ακούμε, γιατί θυμώνουμε όταν οι Σκοπιανοί κερδίζουν τον πόλεμο τής προπαγάνδας;

* Δημοσκοπήσεις

Τελικά η οικονομική ύφεση έπληξε τη δημοτικότητα τής κυβέρνησης Ραντ, αλλά η έκπληξη είναι πως οι ψηφοφόροι που φεύγουν από το Εργατικό Κόμμα πάνε στους... Πράσινους, αντί

στον Συνασπισμό.

Από ενδιαφέρον παρακολουθώ τον αρχηγό τής αξιωματικής αντιπολίτευσης, Μάλκολμ Τέρνμπουλ, που στις περισσότερες περιπτώσεις είναι πολύ καλός, όμως είναι φανερό ότι ακροβατεί για να μη δυσανεστήσει τους νεοφιλελεύθερους στο κόμμα του και αυτό θα είναι η καταστροφή του.

Ο Τέρνμπουλ πρέπει ν’ ακούσει τους επιχειρηματίες που ζητούν να διώξει τα καμμένα χαρτιά από την κοινοβουλευτική του ομάδα και να φέρει νέο αίμα, νέες ιδέες και νέα οράματα. Ο Τζον Χάουαρντ είναι παρελθόν -και όχι ένδοξο- που πρέπει να μπει στο χρονοντούλαπο.

Το να μεμψιμοιρούν οι Λίμπεραλ επειδή η κυβέρνηση δαπάνησε \$23 δις για να βοηθήσει τους συνταξιούχους, τους μαθητές και τις οικογένειες, ενώ προτείνουν μείωση φορολογίας για τους πλούσιους, μόνο οργή προκαλεί στο εκλογικό σώμα.

Η κυβέρνηση ήθελε χρήματα στην αγορά γρήγορα για να ενισχυθεί η οικονομία πριν αρχίσουν οι μαζικές απολύσεις και αν δεν το έκανε με τα επιδόματα, το ποσοστό τής ανεργίας θα ήταν μεγαλύτερο σήμερα. Αλλωστε, η κυβέρνηση δεν σταμάτησε στα επιδόματα, αφού θα ξοδεύσει πολύ περισσότερα χρήματα σε έργα υποδομής.

Τα έργα υποδομής, όμως, δεν γίνονται από την μια ημέρα στην άλλη για να εμποδίσουν την ε-

δραίωση τής ανεργίας. Ο Τέρνμπουλ τα γνωρίζει αυτά και θα πρέπει να τα διδάξει στους συναδέλφους του, που δεν έχουν αντιληφθεί ότι ο κόσμος περνά την μεγαλύτερη οικονομική κρίση σε ογδόντα χρόνια. Αν φυσικά θέλει να ξεκολλήσει από το 19% τής δημοτικότητάς του και να κλείσει την ψαλίδα ανάμεσα στο κόμμα του και την κυβέρνηση.

* Καλόο!

Ήταν ένας παπάς και πνιγόνταν στην θάλασσα και περνάει ένα καράβι:

- Παπά, έλα, πιάσε το σωσίβιο να σωθείς.
- Όχι, τέκνον μου, δεν χρειάζεται, εμένα θα με σώσει ο Θεός, λέει ο παπάς.

Περνάει άλλο καράβι:
- Έλα, παπά, να σε σώσουμε! Θα πνιγείς!
- Όχι, τέκνον μου, δεν χρειάζεται, εμένα θα με σώσει ο Θεός, λέει πάλι ο παπάς.

Περνάει τρίτο καράβι:
- Παπά, έλα να σε σώσουμε!
- Όχι, τέκνον μου, δεν χρειάζεται, εμένα θα με σώσει ο Θεός, λέει ξανά ο παπάς.

Με αυτά και με αυτά ο παπάς πνίγεται, πάει στον παράδεισο και λέει στον Θεό:

- Περίμενα να με σώσεις, και εσύ τίποτα!
- Ρε μ...άκα, τρία καράβια σου έστειλα να σε σώσουνε, και εσύ με έγγραφες!

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Δίκη: Είναι η συζήτηση μιας υπόθεσης στο δικαστήριο, με σκοπό την απονομή της δικαιοσύνης, δηλαδή την καταδίκη ή την αθώωση του κατηγορουμένου ή την επίλυση μιας διαφοράς. Ο θεσμός της δίκης διασφαλίζει την κοινωνική ειρήνη και αποτελεί κατάκτηση του πολιτισμού.

Η Δίκη στην αρχαία ελληνική μυθολογία είναι η θεότητα που προσωποποιεί την απονομή της δικαιοσύνης, κόρη του Δία και της Θέμιδας. Τόσο η Δίκη όσο και η Θέμιδα, που αντιστοιχεί κατά βάση στην έννοια της τάξης και της αρμονίας στον κόσμο, ήταν προσφιλείς θεότητες στον Όμηρο. Δύο από τις μεγαλύτερες δίκες που έμειναν στην Ιστορία είναι η δίκη της Νυρεμβέργης, που ξεκίνησε στις 20 Νοεμβρίου 1945 κατά των Γερμανών ναζιστών, και η δίκη των «6», που διεξήχθη από τις 31 Οκτωβρίου ως τις 5 Νοεμβρίου 1922 κατά των πρωταίτιων της Μικρασιατικής Καταστροφής.

